

Malá čarodějnice má zlost

Byla jednou jedna malá čarodějnice. Bylo jí pouhých sto dvacet sedm let, a to přece na čarodějnici není vůbec žádný věk. Bydlela hluboko v lese v kouzelnickém domku na samotě. Ten kouzelnický domek měla sama pro sebe, nebyl proto zvlášť velký. Ale malé čarodějnici stačil, krásnější kouzelnický domek by si ani nebyla mohla přát. Měl báječně zborcenou střechu, křivý komín a rozvrzané okenice. Na louce za domkem stála pec. Bez té to ovšem nešlo. Kouzelnický domek bez pece by nebyl žádný kouzelnický domek.

Malá čarodějnice měla havrana, který uměl mluvit. Říkala mu havran Abraxas. Nemyslete si, že snad jen uměl zakrákat „dobrýtro“ a „dobrý večer“ jako obyčejný havran, který se naučil mluvit, Abraxas uměl povědět taky všechno ostatní. Malá čarodějnice si na něm velice zakládala. Byl to neobyčejně moudrý havran, vždycky jí ke všemu řekl, co si o tom myslí, a nikdy nedržel zobák.

Asi šest hodin denně trávila malá čarodějnice tím, že se cvičila v kouzlech. Kouzla, to není jen tak. Kdo to chce někam dotáhnout, nesmí být líný. Napřed se musí naučit všem menším čarodějným kouskům – a potom těm velkým. Musí prostudovat kouzelnickou knihu stránku za stránkou a nesmí nic vynechat.

Malá čarodějnice byla v kouzelnické knize teprve na stránce dvě stě třináct. Zrovna se učila dělat déšť. Seděla na lavičce u pece s knihou na kolenou a učila se čarovat. Havran Abraxas seděl vedle ní a byl nespokojený.

„Máš dělat déšť,“ krákal vyčítavě, „a cos vykouzila? Poprvé ti napršely bílé myšky, podruhé žáby, potřetí jedlové šišky! To jsem tedy zvědavý, jestli aspoň teďka svedeš opravdický déšť!“

Tu se malá čarodějnice pokusila o déšť počtvrté. Vyčarovala na nebe mrak, kývala na něj, až připlul blíž, a když stál přesně nad ní, zvolala: „Nechť prší!“

Mrak se roztrhl a pršelo – podmáslí.

„Podmáslí!“ krákal havran. „Mně se zdá, že ti úplně přeskočilo! Copak bude ještě všechno na tvůj rozkaz pršet? Kolíčky na prádlo, ne? Nebo ševcovské floky? Kdyby to aspoň byly drobečky nebo rozinky!“

„Určitě jsem se přeřekla v zaklínadle,“ pravila malá čarodějnice. I dřív se jí stávalo, že se tu a tam netrefila. Ale hned čtyřikrát za sebou?

„Přeřekla!“ krákal havran Abraxas. „Já ti povím, v čem to vězí! Jsi roztržitá! Kdo myslí při čarování na všechno možné, jen na čarování ne, ten se zkrátka musí přeřeknout! Měla by ses na to víc soustředit.“

„Myslíš?“ zeptala se malá čarodějnice. Pak najednou zaklapla kouzelnickou knihu. „To se ví!“ vykřikla zlostně. „Opravdu na to nemyslím. A proč?“ Vyzývavě blýskla očima po havranovi. „Protože mám vztek.“

„Vztek?“ opakoval havran Abraxas. „Na kohopak?“

„Štve mě,“ řekla malá čarodějnice, „že je dneska filipojakubská noc. To se na Skalnaté hoře sejdou všechny čarodějnice v kouzelném reji.“

„No – a?“

„A velké čarodějnice říkají, že prý jsem na to ještě malá. Nemohu letět tancovat na Skalnatou horu, nechtějí mě tam!“

Havran se pokoušel malou čarodějnici utěšit. „Koukej, ve sto dvaceti sedmi letech přece ještě nemůžeš žádat, aby se velké čarodějnice na tebe dívaly jako na dospělou. Až budeš starší, všechno se to poddá!“

„Jenomže já chci už letos, chápeš?“ křičela malá čarodějnice.

„Co nemůžeš mít, to máš pustit z hlavy,“ krákal havran. „Předěláš něco, když se budeš vztekat? Vezmi přece rozum do hrsti. Co chceš dělat?“

Tu pravila malá čarodějnice: „Vím, co udělám. Poletím dnes v noci na Skalnatou horu!“

Havran se polekal.

„Na Skalnatou horu? Velké čarodějnice ti to přece zakázaly! Chtějí si zatancovat jenom samy mezi sebou.“

„To je toho!“ křičela malá čarodějnice. „Zakazuje se ledacos. Ale když se člověk nenechá načapat...“

„Načapají tě!“ prorokoval havran.

„Ale kdež!“ odporovala malá čarodějnice.

„Přidám se k nim až v kole, a než skončí, zase potají odletím domů. V tom chumlu, co dnes večer bude na Skalnaté hoře, si toho vůbec nikdo nevšimne.“

